

Izdaja Družba Sv. Rafaela v New Yorku,—Published by St. Raphaels Society of New York, 135 E. 2nd Street

Po odloku nadškofa JOHN FARLEY-ja je "Ave Maria" cerkven list in družba Sv. Rafaela cerkveno priznana in priporočena.

Veliki Teden.

Rev. J. Trunk.

Kako pomenljivi ste te besedi! Naj se njih pomen razlaga tako, ali tako—eno je za Te potrebno: veliko mora ta teden postati tvoje srce, veliko namreč v ljubezni za Onega, ki je tudi za Te dal vse—svoje življenje!

"Nikdo nima večje ljubezni od onega, ki da svoje življenje za svoje prijatelje." A kaj naj rečemo o oni ljubezni, s katero se kdo daruje za svoje sovražnike? In ali ni storil tega tvoj Zveličar? Ni li bil človeški rod, nisi bil ti njegov sovražnik? Ali ni bil prepad greha med zemljo in nebesei?

A ljubezen našega Zveličarja se ni zmeñila za sovraštvo, se ni vrnila ob prepadu. Napočil je prvi **Veliki teden** in sovraštvo je bilo strto, prepad med Bogom in človeštvom premosten po neskončno veliki ljubezni našega Odrešenika.

Zares velik je bil ta teden, da njegovih skrivnosti skoraj ne moremo zapopasti.

Že prvi dnevi so bili veliki. Jeruzalemske ulice odmevajo slavospevov, ko prebivalstvo radostno pozdravlja svojega kralja. "Hozana sinu Davidovemu" doni po mramornatih lopah krasnega templja in klic odmeva v logih cipres in oljk Kidronske doline. Zveličar se trudi s poduki, množice ga obožavajo. K voditeljem

naroda govori oistro, napoveduje dneve stisk in trpljenja. Ali tudi te bolestne besede mu narekava ljubezen, "da bi tudi Jeruzalem spoznal, kar mu je v prid."

Zaman je njegov trud, zastonj je njegova ljubezen. "Ti nisi hotelo!"

Na osodi prokletega in usahlega figovega drevesa je bila Jeruzalemčanom zapisana njih osoda. Dobro so umeli, kaj jim hoče povedati. Mesto pokore škripljejo z zobmi, imajo skrivne shode, barantajo z izdajalcem, češ—"boljše je, da umrje en človek, kakor da ves narod pogine!"

Sklene se njegov umor, njegova smrt, a ta smrt je postala naše — življenje!

Pride **veliki četrtek**.

Zveličarjevo srce kipi ljubezni do človeškega rodu. "Željno sem hrepenel jesti z vami to velikonočno jagnje," pravi On sam. V neizmerni ljubeznije postavi "znamenje ljubezni," da svoje meso v jed in svojo kri v pijačo. "To storite v moj spomin" veleval. Vedno, do konca sveta delajte tako, da nikoli ne zabite moje ljubezni, da veste, kaj sem za Vas storil. Ali ni bil ta četrtek v resnici velik?

O drago je moral Odrešenik plačati ta zaklad ljubezni!

Skoraj je celo za njega žrtev prevelika, breme pretežko. V smrtnih težavah moli v tihi noči na Oljski gori: "Oče, ako je mogoče, naj gre memo ta kelih!" Trikrat se mu izvije iz srca ta klic in krvav pot porosi njegovo božje čelo. Ljubezen zмага. "Vstanite, pojdimol!"

Začne se strašno trpljenje. Duševnim bolstvom se pridružujejo telesne. Judež-izdajavec rani s poljubom Zveličarjevo srce, verige se zarežejo v njegove roke in noge. Sledi noč nepopisnih muk in bolečin, pogreznjen je v celo morje najbitkejših grenkosti.

Zasvita zarja velikega petka.

Najgorečnejši učenec ga sramotno zataji. Vlačijo ga od sodnika do sodnika, narod kriči, ulica je zbesnela in tirja smrt! "Kri, njegova kri nad nas in naše otroke!" — odmeva po ulicah nesrečnega mesta.

Poulična druhal pritiska, krivični sodnik uprizori bičanje, vojaki dodajo kronanje, sledi zasramovanje; narod kriči, rjove: "Proč z njim, proč z njim, nimamo kralja!"

Pilat omahuje. Duhovni pridejo s politiko. "Ako tega izpustiš, nisi cesarjev prijatelj!" Tudi poskus z Barabom se izjalovi, končno "jim da Jezusa, da bi bil križan."

Prične se pogrebni sprevod z živim mrtvecem na Kalvarijo. Strašna je ta pot, v resnici "via dolorosa"—pot bolečin.

Ob poludne se dvigne križ. Sledijo tri ure smrtnih stisk. Ljubezen ne more umreti! Konečno se iztrga iz izmučenih Zveličarjevih prs beseda: "Dopolnjeno je" in njen odmev se razlega po zemlji vsepovsod, zagrmí v peklu, zadoni očakom, vriska v nebesih! Največje delo, odrešenje človeškega rodu je končano. Težka je bila žrtev, da se zgraža solnce ki otemni, da se strese zemlja, da se odpirajo grobovi, pokajo skale!

O veliki petek, kakoršnega svet še ni doživel in ga tudi ne bo!

Ljubezen zmaguje, smrt je strta, nebesa odprta, prepad med nebom in zemljo premosten.

A velikih dogodkov še ni konec.

Zveste duše pokopljejo na tihem mrtvo truplo dragega ljubljence. Grob se zastraži, kamen zapečati.

Napoči pa **velika** noč, in zmagonosno se dvigne premagalec smrti živ zopet iz groba. Krščanska duša, ali razumeš te velike skrivnosti? Ali je morda **veliki teden** za Te le brezpomembno ime? Ali misliš na večno ljubezen, ki je postavila zakrament ljubezni tebi v dušno hrano, ali razumeš smrt na križu, ali se brigaš za žrtev, ki je bila s takimi težavami darovana tudi za Te?

Ako je **veliki teden** za Te res **velik** potem boš deležen tudi sadu velikega tedna—**VSTAJENJA!**

Veš Li, Srce....?

S. Elisabeta.

Veš li, srce,
kam vsaka tvoja miselj gre?
Ne izgubi se niti ena,
zamišljena in porojena
gre k Bogu koj.

Veš li, srce,
kam se izlivajo želje?
Vse Tvoje tiho koprnenje,
duha nemirnega stremljenje,
vse sprejme Bog.

Veš li, srce,
da vse ti dano je v roke?
Kakor so misli, želje, dela,
tako bo sodba ti uspela...

Pomisli to!

Veš li, srce,
besede tvoje kam hite?
Prav vsaka, težka ali mila,
pred tvojo sodbo bo stopila,
čul jo je Bog.

Veš li, srce,
kam tvoja dela se zgube?
V naročju božjem so zdaj skrita,
da bodo vsem ljudem očita
na sodnji dan.

Mil g. Jakob Trobec.

Lahko smo ponosni Slovenci v Ameriki! Malo nas je, vendar se odlikujemo izmed vseh narodnosti! Celo vrsto odličnih bojevnikov za sveto cerkev smo že postavili v vrsto ameriških katolikov. Pa ne samo bojevnikov, ampak imeli smo že celo vrsto škofov, ki so kot nadpastirji po raznih škofijah Združenih držav delovali za zveličanje bližnjega. Imena kakor Baraga, Vertin, ostanejo neizbrisna v zgodovini sv. katoliške cerkve v Ameriki.

Mej temi odličnimi cerkvenimi knezi zavzema prav odlično mesto mil. g. škof Jakob Trobec iz St. Clouda v Minn., katerega sliko smo danes priobčili. Dolgo vrsto let je že, od kar se mil. gospod trudi in deluje v Ameriki za zveličanje duš! V vseh župnijah, kjer je kdaj deloval, je njegovo ime neizbrisno.

Kako krasno je vzevela zlasti škofija St. Cloud, od kar jo vodi škof Trobec. Polno nereda, polno težav je bilo na vseh koncih in krajih, ko je nastopili mil. g. škof težko svojo službo. Z mladeniškim navdušenjem in s železno odločnostjo jo je povzdignil do procvita. Lani je bil v Rimu in podal sporočilo sv. Očetu o svojem delovanju. Sv. Oče so bili silno oveseljeni nad tem poročilom. V posebno čast nam je še, da je mil. g. škof tudi pokrovitelj naše družbe sv. Rafaela. Naj bi dobri Bog tudi v prihodnje obilno blagoslavljal tega odličnega našega rojaka in cerkvenega kneza, da bi še mnogo let deloval v zdravju in čistosti med svojimi škofljani in med nami rojaki!

Sprava.

R. Z.

"Kako je neki to, da je naš sosed Dolinar zadnje dni naenkrat tako vesel in zgovoren," povpraševali so se sesedje med seboj, ki so poznali postaranega in vedno čmernega soseda Dolinarja. Že dolgo vrsto let, odkar se je naselil med njimi iz bližnjega mesta, bil je vedno čmern, vedno zamišljen. Govoril je malo, v družbo je hodil še manj. Cele ure je presedel na svojem vrtičku pred hišo in pušil svojo pipico, pri tem pa mislil, mislil, veliko mislil. Redko-kdaj ga je kdo obiskal; in ako je kdo prišel k njemu, je kmalu zopet odšel od neprijaznega prijatelja. Sedaj ima pa nekega tujega gospoda že tretji dan pri sebi. In ves spremenjen je. Veselje se mu bere na obrazu. Z vsakim bi najraje govoril.

Še bolj so se sosedje čudili, ko dobe četrtri dan povabilo na večerjo k čmernemu sosеду. Kaj neki to pomenja? Vsi radovedni so se na določen čas sešli v Dolinarjevi hiši.

Med večerjo vstane Dolinar in pravi: "Najpreje naj Vam predstavim tu tega gospoda. Bil je nekda moj prijatelj. Toda v svojih mladih letih sem mu storil zelo veliko krivico. Sedemtrideset let me je trpinčila ta krivica in mi težila srce kot težek kamen. Sedaj je pa vendar prišel enkrat čas olajšanja, čas odpuščenja."

Vsi navzoči so strme poslušali besede starčka, katere je govoril s tresočim glasom.

"Da, pred 37-imi leti sva bila še velika prijatelja s tem gospodom, ki je bil poslovodja velike trgovske trvdke. Veliko sam med seboj občevala, in bil mi je v resnici dober prijatelj. Pri neki ljudski veselici, bi pa jaz imel dobiti pri tekmovanju prvo darilo. Že sem bil prepričan, da je darilo moje, ko me prehitel ta moj prijatelj in ostane zmagovalac ter dobi on darilo. To mi je zbudilo veliko nevoščljivost v mojem srcu, ki se je počasi razvila v pravo sovraštvo. Kmalu sva se sprla in se ločila.

On se je mene ogibal in me pustil pri miru. Ne tako jaz. Mislil sem le na maščevanje. Prvo, kar sem storil, je bilo, da sem raztrosil celo kopo laži in obrekovanj zoper njega, ki so le prekmalu dosegla svoj namen. Njegov gospodar je o tem zvedel in zgubil je zaupanje vanj. To sem zvedel in sem bil vesel. Vendar moj namen je bil, ga pripraviti ob službo, zato je bilo treba ga pri gospodarju še bolj očrniti. Tudi to ni bilo težko, zlasti ker je bilo pomagaveč za to takoj dovolj.

Naj omenim, da je bil ta moj prijatelj popolnoma sam, brez sorodnikov, da ni imel toraj nikogar svojih.

Nekega večera pride k meni—prav živo mi je še v spominu oni prizor. Vidno razburjen in potr ti mi pravi: "Toraj, dosegel si, kar si želel. Jaz sem brez službe. Sedaj mi ne kaže drugega, nego iti v širni svet. Nikogar nimam svojih, razun Boga v nebesih, katerega prosim, da naj ne terja od tebe prestrogega odgovora, ako se jaz pogubim. Toda vedi, naredil si me nesrečnega!"

S temi besedami je odšel. "Prosi Boga, da ne bo od tebe tirjal prestrogega odgovora," te besede so me zadele kakor strela in mi niso nikdar več zginile iz spomina. Kolikrat sem mislil nanj! Kolikrat sem se vprašal, kje je? Ako se pogubi v nesreči, sem jaz kriv! In to je bilo, kar me je delalo nezmerno nesrečnega, da sem bil vedno zamišljen in resen.

Pa tudi kazen ni izostala. Kmalu so me začeli obiskavati križi. Zgubil sem ženo, kmalu potem oba otroka, vse v nekoliko mesecih. Trgovina mi je začela nazadovati. V zadnjem trenutku sem še vse prodal in si kupil to posestvo.

Koliko noči sem prečul brez spanja, ko me je srce bolelo! Kolikrat sem prosil Boga, da bi mi pomagal najti prijatelja, da bi ga prosil odpuščanja in da bi mu storjeno škodo popravil. In sedaj je ta prijatelj tu....."

O Peklu.

V kadetski šoli v St. Cyru je vojaški duhovnik Abbe Rigolet imel nekoč svoj nagovor o peklu. Po pridigi, bilo je zvečer, gre s svečo v roki proti svoji sobi, ko prihitel za njim mlad častnik. "Samo eno vprašanje, velečastni,"—ga nagovori s zaničljivim nasmehom. "Jako lepo ste nam opisali nocoj peklo v svojem govoru. Vendar nekaj ste pozabili povedati. —Prav nič nam niste povedali ali se duše tam doli kuhajo, ali peko ali cvro. Ali bi mi ne mogli morda še tega povedati?" Za trenotek je osupnila duhovnika ta predrznost. Takoj mu pa pomoli svečo prav pod nos in mu pravi: "Saj boste to sami poskusili, gospod." Nato se obrne in odide v sobo in kmalu na to niti več mislil ni.

Kakih 20 let po tem dogodku, sedela je v stanovanju bivšega vojaškega duhovnika Abbe Rigoleta izbrana družba vojaških dostojanstvenikov v prijateljskem pogovoru. Vrata se odpro in višji dostojanstvenik stopi v sobo.

"Velečastni, zahvalim se Vam, Vi ste me rešili," nagovori duhovnika in mu poda roko.

"Jaz? Ne vem kaj mislite?"

"Me več ne poznate? Seveda dolgo let je že tega. Jaz sem oni častnik, kateremu ste Vi pred toliko leti na nespametno vprašanje o peklu pomolili gorečo svečo pod nos in rekli: "Saj boste to sami poskusili, gospod!" Od tedaj mi miselj na peklo ni šla več iz spomina. Prizadeval sem si na vse mogoče načine, da bi si izbil to iz spomina. Zamanj! "Saj boste to sami poskusili," mi je zvenelo brez prenehanja. Po dolgih 10 letih še-le bil sem premagan. Nič več se nisem mogel ustavljati glasu vesti. "Ne, ne bom poskusil sam pekla," sem rekel in šel k spovedi. Od tedaj, upam in si prizadevam, da se Vase besede ne bodo uresničile."

Pojdimo pogosto v peklo, dokler smo živi. da nam ne bo treba tja iti mrtvim.—Sv. Bernard.

Cerkveni Koledar Meseca Marca.

1) Celi mesec je posvečen posebnemu češčnju sv. Jožefa. Kot zvesti družinski oče, skrben čuvar svojega varovančka Jezusa, ljubeč ženin prebl. device Marije, naj bi svetil kot prekrasen zgled vsem katoliškim možem v posnemanje. Gospodar je glava družine. Če je glava dobra, je tudi celo telo dobro. Ako je pa glava slaba, tudi telo ni zdravo. Blagor družini, ki ima skrbnega, dobrega očeta, gospodarja! Blagor otrokom, ki imajo resnega, vernega in modrega očeta! Na svetega Jožefa naj bi toraj naši možje gledali in ga posnemali, da bi tudi oni svoje odgovorne in težke dolžnosti krepko, odločno in zvesto spolnjevali.

Sv. Jožef je pa tudi poseben patron cele sv. katoliške cerkve. Papež Leon XIII mu je slovesno posvetil ves krščanski svet. Kakor je nekdaj otel dete Jezusa pred Herodom, tako naj bi tudi danes rešil sv. cerkev pred zalezovanjem in nasprotovanjem sovražnikov, ter ji dodelil zmago nad njimi.

2) Objednem je ta mesec tudi sveti postni čas. Teden za tednom nam sv. cerkev predložuje, dogodke iz trpljenja našega Gospoda! Opozoriti nas hoče, da naj ta sv. čas porabimo dobro v delovanju za svoje zveličanje. "Glej, človek, kaj je vse storil Bog sam zato, da bi te zveličal! Sodeluj z njegovo milostjo! Ne pogubljalj se sam!"

Kristjan, ali kaj misliš na svojo sv. dolžnost, kateri pravimo naravnost **velikanočno dolžnost**? Ali si že opravil velikanočno spoved? Kdaj jo boš? Ne odlašaj! Takoj danes, ko to bereš, skleni in tudi pojdi! Gospod te kliče!

Slovenska društva, ki nosite ime, katoliško, kajnega ste že storila svojo dolžnost in peljala k mizi Gospodovi svoje člane, ki so vsi katoliški.

3) Posebni prazniki ta mesec so:

2. Sredpostna sredo.

4. Sv. Kazimir, kraljevič poljski, Objednem prvi petek v mesecu. Pop. odpustek.

6. 4. ali sredpostna nedelja. Evangelij pripoveduje o čudežnem nasitenju 4000 mož, katere je Jezus nasitil v puščavi, kamor so mu sledili ne misleč na svoje telesne potrebe.

7. Sv. Tomaž Akvinski, veliki cerkveni učitelj dominikanskega reda.

8. Sv. Janez od Boga, ustanovitelj reda "Usmiljenih bratov" in krasen zgled požrtvovalne ljubezni do bližnjega, zlasti do bolnikov.

10. 40 mučencev iz Sebaste v Armeniji. Pod Licinijem prefektom je bilo 40 odločnih spoznavavcev sv. vere ujetih in obsojenih k smrti. V noči pred njih smrtjo so bili zaprti

na nekem dvorišču, kjer so zmrzovali v hudem mrazu. Eden izmed teh je opešal boju za zmago mučenštva, ter v tem mrazu odpadel od vere in jo zatajil. Vojak, pogan, ki jih je čuval, je videl ponoči krasno luč nad njimi in 39 svetlih kron nad glavami posameznikov. Samo ta edini ni imel krone. To je ganilo vojaka, da je on stopil namesto njega pred sodnika in izpoznal sveto vero in zanjo tudi umrl! Tako se je število 40 vendar dopolnilo.

13. Tiha nedelja. Evang. nedelje pripoveduje o dogodku, ko se je Jezus skril pred svojimi nasprotniki, ki so ga hoteli kamenjati, ker jim je očital njih hudobije.

15. Sveti Klement Marija Dvoršak, dunajski apostol ki je bil lani razglašen za svetnika. Bil je Redemptorist. Silno veliko je storil za sv. cerkev v Avstriji, zlasti na Dunaju.

17. Sv. Patricij (Patrik), irski apostol, ki je prižgal Ircem luč svete vere. Irci tega svojega apostola silno visoko časte. Po Ameriki nosijo na današnji dan vsi Irci zeleno štiriperesno deteljico. O vernosti tega naroda imamo prav često priliko videti krasnih dokazov.

18. Praznik Žalostne Matere Božje. Mesto veliki petek, ko je z Jezusom na križu trpela za nas tudi njegova Mati Marija pod križem, obhaja danes sv. cerkev spomin na te bolečine, katere je to deviško materino srce prestalo ob uri našega odrešenja.

19. Spomin sv. Jožefa, ki pa za Ameriko ni zapovedan praznik.

20. Cvetna nedelja. V evangeliju se bere ganljiv dogodek, ko je Gospod jezdil proti Jeruzalemu in je mesto ugledal v vsej njegovi lepoti, se je nad njim zjokal rekoč: "O, da bi spoznalo tudi ti in zlasti ta svoj dan!" Vse ljudstvo mu je prišlo naproti in ga v slovesnem sprevodu peljalo v mesto. Sekali so veje in jih stali na pot, koder je jezdil. O, Jeruzalem, danes mu kličeš "hozana," v petek pa "na križ z njim!"

24. Veliki četrtek. Spomin postavitve sv. Rešnjega Telesa pri zadnji večerji.

25. Veliki petek. Spomin onega velikega petka, ko se je zemlja tresla in so skale pokale nad dogodkom, ki se je zvršil na gori Kalvariji. Narava je trepetala pred grozoto človeške hudobije. Ta dan je najsvetejši dan celega leta.

26. Velika sobota.

27. Vstajenje Gospodovo.

28. Velikanočni ponedeljek, ki pa za Ameriko ni zapovedan praznik.

Vabilo k Narocbi.

Več naročnikov lanskega leta nam še ni ponovilo naročnine. Uljudno vabimo vse dosedanje naročnike, da prej ko prej ponove svojo naročnino, ker drugače smo primorani jim list ustaviti.

Rojaki, kakor smo že nekekrat rekli: Naš ponos naj bo, da bo list "Ave Maria" krepko napredoval med nami. Ali bi ne bilo slabo znamenje, ako bi edini nabožni mesečnik ne mogel obstati med nami? Saj nam tako radi očitajo, da smo mlačni katoliki.

Nič! Kar pogumno pojdemo naprej! Vsi delajmo, da se list krepko razširi po vseh na-

selbinah, zlasti, kjer nimajo slovenskega duhovnika. Čč. slovenske gospode, ki bodo kot misijonarji v velikonočnem času obiskovali naselbine za velikanočno spoved, prosimo, naj razširjajo naš list. Pripravljeni smo jim brezplačno poslati primerno število iztisov, katere naj razdele med rojake. List "Ave Maria" bo med tem časom, do druge velike noči, vršil delo misijonarja in Vam pot pripravljaj za drugo leto in delal, da seme naukov, katere boste trosili, ne bo tako naglo usahnilo.

Upravništvo.

Še Nikdar Se Ni Slišalo.

Sv. Frančišek Saleški je bil v visokih šolah v Parizu. V svojem sedemnajstem letu je imel silno velike skušnjave, da bi se bil udal posvetnemu in razuzdanemu življenju, kakor večina njegovih tovarišev. V teh hudih bojih mladih dni, oklenil se je pa svetnik z vso ljubeznijo nebeške matere Marije. Cele ure je preklečal v molitvi, da bi mu nebeška Mati pomagala ostati zvest posvetnemu življenju. Ko je bil neki večer zopet tako skušan, šel je v cerkev in tam pred Marijino podobo iškal pomoči in varstva. Med molitvijo mu pade v oči podobica poleg Marijine podobe z napisom: "Še nikdar se ni slišalo, da bi bil kdo neusliščan ostal, kdor se je k Mariji zatekel!" To ga navda s pogumom. Poglekne in zmoli prav pobožno to molitvico. Objednem obljubi, da bo vsaki dan zmoli sv. rožni venec dokler bo živ, ako mu Marija pomaga in ga

reši teh hudih skušnjav. Pokrepčan vstane po molitvi in odide iz cerkve. Ostal je zvest tej svoji obljubi in zmoli vsaki dan sv. rožni venec celo svoje življenje. Od tedaj so pa tudi skušnjave prejenjale. Postal je mašnik in pozneje škof, ki je silno veliko storil za sveto cerkev in sv. vero. Da, postal je svetnik. — Katero mlado srce ni samo poskušalo tega nevarnega časa mladih norostnih dni? In koliko nesrečne mladine se je ravno v teh nevarnih bojih, v krizi življenja, kakor bi rekli s tujo besedo, že uklonilo mamljivim skušnjavam in sledilo poželenju. Toda, kaj je njih konec? Gotovo imaš okrog sebe polno prežalostnih zgledov! Mladenč, hočeš tudi ti zmagati? ostati pošten? Moli k Mariji! Goreče moli, to bo najvspešnejše sredstvo. Zmagal boš gotovo!

Ciril Gosar.

Iz Nasprotnega Tabora!

"Churchman," zagrizen anglikanski list piše, da je zadnjih deset let v Ameriki 1500 duhovnikov izstopilo iz katoliške cerkve ter se "spreobrnilo" k anglikanski cerkvi. "Catholic Register" dostavlja k temu poročilo: "Zalibog, da je res nekaj duhovnikov zabredlo in odpadlo od vere. So pač tudi duhovniki ljudje, če so tudi sprejeli mašniško posvečenje. Saj je bil tudi med 12 Jezusovimi učenci izdajica in odpadnik, in vendar so bili ti izbrani od Jezusa samega. Toda, da bi bilo teh nesrečnikov tako ogromno število, kdo bo to dokazal! Pozivljamo "Churchmana," da nam imenuje ne 1500 imen odpadlih katoliških duhovnikov, ker teh ni, ampak naj nam jih imenuje samo 100, če jih more! Da bo pa stvar še bolj zanimiva, javno izjavljamo, da bomo za vsakega

odpadlega kat. duhovnika, ki je odpadel od vere, pa postal kaj drugega, nego navadni "libertine," bomo mi imenovali 10 anglikanskih ministrov, ki so postali katoliški duhovniki in sicer sveti in vzgledni, da je sveta cerkev ponosna na svoje spreobrnce." Pač krepak in odločen odgovor! — Rojaki, da, molimo za svoje duhovnike, da bi jim Bog dal stanovitnosti, da ko nas vlečejo iz blata hudo-bij in strastij, sami sebe ne vmažejo. Zlasti pa molimo za nje, da bi mogli svoje obilne težave in nadloge voljno prenašati in vstrajati na teški poziciji, na katere jih je božja previdnost postavila. Duhovnik je dobitnik človeškega rodu, ker se popolnoma žrtvuje! Hvaležnost in molitev zanj je toraj naša dolžnost!

Slovenski Franciskani v Ameriki.

Kdo ne pozna redovnikov, v erjavih haljah, z belim pasom opasanih, katere smo tolikrat srečavali v svoji domovini v naših cerkvah, katere smo tako radi poiskali v spovednici, da smo jim potožili svoje dušne rane! — Slovenski franciskani — te namreč mislimo — in mi jugoslovani smo ozko zvezani v zgodovini. Nekaj stoletij in sicer najžalostnejših

v naši narodni zgodovini, v času turških navalov v domovino, je zgodovina naroda ena in ista z zgodovino jugoslovanskih franciskanov. Kaj vse so storili ti redovniki za ubogo rajo v Bosni! Vodili so jo v krvavih bojih proti Turkom. Reševali so jih iz turških ječ, odkupovali iz krute mohamedanske sužnosti. V britkih urah jih tolažili. Da, vse jih je zapu-

stilo. Le menih v rjavi halji jim je ostal zvesto na strani tudi v žalostnih in nesrečnih dnevih. Kaj čuda, da naše ljudstvo ljubi te svoje dobrotnike.

Ti redovniki imajo po vsem jugoslovanskem vsa zanimiva in sloveča božja pota v svoji oskrbi. Naj omenimo Trsat, katerega že nekaj stoletij oskrbujejo. Sv. Goro pri Gorici, katero jim je cesar Jožef sicer vzel, a cesar Franc Jožef jim jo je vrnil pred nekaj leti. Maribor imajo že dolgo vrsto desetletij. Pred nekaj leti so dobili še sloveče Brezje na Gorenjskem in letošnje leto še sv. Višarje.

Ti redovniki so šli za svojimi rojaki v Afriko, kjer že celo vrsto let delujejo med Slovenci v Alexandriji in v Kajiri. P. Benigen Snoj je z velikim trudom, pri velikem nasprotovanju ustanovil tam slovensko šolo, katero vodijo slovenske šolske sestre iz Maribora, one, kakor so tudi v Kansas City, Kans.

Dva slovenska frančiškana sta tudi na Kitajskem, kjer kot misijonarja delujeta med kitajci za spreobrnjenje k edino zveličavni sv. veri.

Kakor smo sporočali v "Ave Maria" letos v prvi številki, poslal je New Yorški nadškof Mil. g. J. M. Farley našega glavnega tajnika, č. o. Kazimirja Zakrajšek v domovino s posebnim pismom na provincijala v Ljubljani in na generala v Rimu, da bi poslal tudi sem v New Yorško nadškofijo slovenske frančiškane, ki bi opravljali delo slovanskih misijonarjev med ameriškimi Slovani. Ker je bila ta prošnja tudi od drugih upljivih strani podpirana in so v Rim dobili že tudi od drugod glede tega zanesljiva poročila, je slovenska provincija res poslala za sedaj dva Slovence frančiškane v ta namen. Nadškof jim je izročil krasno župnijo blizu New Yorka, kjer naj se nastanejo, naj si postavijo svoj samostan ter od tam vršijo svoje misijonsko delo med Slovani.

Mi te nove delavce v vinogradu Gospodovem prav iskreno in priskreno pozdravljamo ter jim kličemo "dobro došli med nami!" Bog blagoslovi delo z obilnim vspedom in blagoslovom!

Družba sv.

Rafaela.

POZIV!

Pozivljamo vse slovenske naselbine, ki željo imeti za velikanoč slovenskega spovednika, in katere ne bo obiskal morda že kak drugi slovenski duhovnik, naj se nemudoma oglašijo pri družbi sv. Rafaela. Letošnje leto je preskrbljeno, da bomo lahko zadovoljili vse prošnje, ki bodo prišle o pravem času. Posebnega misijonarja imamo, ki bo v nekaterih naselbinah lahko tudi čez nedeljo. Oglasiti se morajo vsaj do velikenoči. Pišite na:

Družba sv. Rafaela,
135 E. Second Street, New York.

DRUŽBA SV. RAFAELA V EVROPI.

Je vse zastoj! Dobra reč mora vedno zmagati. Čim hušje je preganjanje in nasprotovanje, tem gotovjeje in krepkeje bo dobra stvar vspela!

45 let je, odkar je navdušeni nemški katolik, Cahensly, sprožil miselj Rafaelove družbe in začel to velikansko delo. Nikdar ni takrat mislil, da bo njegova ideja po 45 letih postala svetovna, da se bo razširila po vseh deželah in med vsemi narodi. Pisatelj teh vrstic je imel priliko letos na svojem popotovanju sestati se s tem sedaj častljivim starčekom na

mednarodnem katoliškem izseljeniškem kongresu v Berlinu. Koliko je ta mož prestal preganjanja! Kako so ga tožarili povsodi in mu ovirali njegovo delo. Bil je nekekekrati v Ameriki in proučeval verske razmere med nemškimi izseljenci. Pa malo manj, da ga niso prokleli radi njegovih mislij. "Cahenslysem" so imenovali njegove misli. Tožili so ga v Rim. Toda, danes! — Rim je odbril namene Rafaelove družbe in ji podelil duhovne milosti in jo odlikoval z različnimi privilegiji. V Ameriki so škofje in katoliški lajiki, misli te družbe sprejeli v program delovanja za svoje vernike. Zao se množe med anrodnostmi v Ameriki narodnostne podružnice te družbe. Inamo že poleg naše jugoslovanske, še Rusinsko, polsko, litvinsko, laško, nemško in dr.

Po vsej Evropi se je enako razširilo živahno delovanje za izseljence. Vse narodnosti imajo že svoje družbe sv. Rafaela. Na omenjenem kongresu v Berlinu je bilo zastopanih že 11 narodnosti.

Tudi po vsej Avstriji in zlasti med vsemi slovanskimi narodnostmi se opaža velika živahnost. Vlada je sama priznala družbo sv. Rafaela kot ustanovitev, ki je velikega pomena za blagostanje narodov, zato jo podpira tudi gmotno, da more vršiti svoje dolžnosti in namene. Ko je bil pisec teh vrstic na Dunaju

in je družba priredila izvanredno sejo, bil je iznenaden nad toliko živahnostjo in delavnostjo, katero razvija dunajska centrala Rafaelovih družb.

Nas posebno zanima delovanje slovenske podružnice v Ljubljani. Nekaj posebnega je, kako lepo se tukaj razvija delovanje za varstvo izseljencev in ureditev izseljeniškega prasanja. Uvidevajo vedno bolj, da je treba glede tega kaj storiti. Ko bi tisti, ki odhajajo iz domovine, za vedno ostali v tujini, bi one doma še ne zadevalo toliko. Toda, izseljenec na nemško, v Rumunijo, v Ameriko se tudi lahko povrne domov. Ali jim more biti vse jedno kakšen se vrne nazaj? Ali se vrne kot pokvarjen razu z danec, ki bo prinesel domov pohušanje, gorje, ali se bo morda vrnil kot berač, katerega bo morala potem občina preživeti. Pa, ko bi tudi tega ne bilo! Saj so to vendar bratje, in ostanejo bratje tudi če se izselijo in naselijo v tujini! Saj so vendar otroci sv. cerkve. Ali more biti bratu vse eno, kakor se godi bratu, če je morda tudi zunaj domovine? Če žalostno pogine? Če zgubi sv. vero in postane navadna propalica? Ali jim more biti vse jedno, ako zabredejo tisti, ki so jim dragi, v tujini v gorje, v nesrečo, v zlo? Ako ljubimo svoj narod, ne! tega nihče ne more hladnokrvno gledati in reči, "kaj meni mari!" Zato je lepo znamenje, ako opazamo tudi v domovini živahno delovanje za Rafaelovo družbo in njene namene.

Ljubljanska podružnica se je, popolnoma preosnovala in bo, ako že ni, odprla lastno pisarno v Ljubljani, od koder bo razvijala svoje delovanje med narodom. Tu bodo izseljenci dobivali zanesljiva in jasna poročila o vsem, kar jim treba vedeti, predno se odločijo za izselitev. Njih delovanje je in bo stalo na principu "ne v tujino!" Ako se pa kdo izseli, naj se izsli le oni, le tja, le takrat, le tako, da ne bo nesrečen in da ne bo obžaloval svojega koraka.

Pri vseh slovenskih katoliških društvih se enako organizujejo. Po vseh vaseh in župnijah se ustanavljajo društveni odseki in odbori, ki imajo namen gojiti idejo Rafaelove družbe in delovati v njenem smislu. Zlasti seveda bodo delovali, da se omeji nespametno drvenje iz domovine v tujino. Tudi vlada se je začela gibati in pripravlja za letošnje zasedanje državnega zbora posebno predlog zakona, ki naj uredi to prasanje v sporazumu z drugimi državami, zlasti s Zd. državami.

Naš list je za sedaj sprejela tudi ljubljanska družba sv. Rafaela za svoje glasilo, dokler se kako drugače in bolje ne uredi tega prasanja. Dali smo list po primerni nižnji ceni v domovino, da se bo tako tudi tam razširil. Zato bomo pa tudi nadalje pridno priobčevali razne oglase in svarila rojakom v domovino, kakor bodo potrebe pokazale. Sedaj imamo že skušnjo, kaj je izseljenstvo, kje je sreča, katero nekateri tako daleč iščejo, ko je vendar tako blizu, doma.

Vsi ti pojavi nas silno vesele in morajo razveseliti vsakega pravega ameriškega Slovence. Mi ljubimo svojo novo domovino in smo navdušeni z njo, mi ljubimo svoje rojake Slovence v Ameriki, a mi ljubimo tudi še vedno svojo mater — domovino in brate doma.

Da bo cela stvar pa dobila zistem in trdno podlago, za to se je začelo delovati na to, da

bi se prenesel glavni sedež vseh Rafaelovih družb v Rim. Od tu iz središča katoličanstva, naj bi se tudi družba sv. Rafaela vodila med vsemi katoličani vsega sveta. Namen družbe je v prvi vrsti verski moment. Telesna in gmotna podpora je še le v drugi vrsti, kolikor se ne da ločiti od prvega namena. Zato bi bila ta ustava tolikanj bolj na mestu. Tudi treba složnega postopanja in delovanja vseh katolikov. Zlasti za nas ameriške katolike je to vprašanje, to delo ne slovensko, ne nemško, ne laško prasanje, ampak prasanje, delo nas vse ki smo katoličanje, je katoliško prasanje.

Rojaki, pristopajte k družbi sv. Rafaela! Spominjajte se je pri veseljah in raznih prilikah. Spominjajte naj se je zlasti naša katol. društva.

MEJNARODNI, IZSELJENIŠKI KONGRES V BERLINU.

24. januarja letos se je vršil v Berlinu kat. mejnarodni izseljeniški kongres, katerega so se udeležili zastopniki vseh narodnostih podružnic družbe sv. Rafaela. Razpravljala so se najvažnejša izseljeniška prasanja. Izmed Slovencev sta se udeležila shoda naš glavni tajnik in o. Salezij Vodošek, ki je bil več let misionar slovenskih izseljencev na Westphalskem. Vspored je bil jako zanimiv in se je marsikaj važnega ukrenilo v varstvo kat. izseljencev v razne tuje kraje.

Imenik novih družbenikov in naročnikov se je precej pomnožil, od kar ga nismo več priobčili. Pri marcovi četletni seji družbe sv. Rafaela se bodo novi družbeniki zopet redno sprejemali in nato priobčimo nove sprejete družbenike.

Rojaki, pristopajte k družbi sv. Rafaela! Pišite glavnemu tajniku po pojasnila in informacije.

Tajnik.

KRASNA MISELJ.

Ely, Minn.

Gospod Urednik:

...Sporočam Vam tudi, da nas bo spomladi več odrinilo v Michigan iz te mrzle Minnesote v posebno slovensko naselbino, kateri bo ime Krain City. Kupili smo si tam posestva in bomo začeli obdelovati kmetije in se zlasti s sadjerejo pečati. Ta naselbina leži v lepi in prijazni dolinici Oceana County, Mich., White River Valley. Iz Ely in Mesabe Range nas je že sedaj 57 gospodarjev.

Ko pridemo spomladi na svoje mesto, Vam bom že kaj več sporočil in obljubim Vam, da se bom tudi tam zanimal za Vaš list in za družbo. Sprejmite moj srčni pozdrav,

udani,

Marko Bluth.

Malo sporočil smo še sprejeli s tolikim veseljem, kakor ravnno tega. Kriza predlanskega leta je pokazala, kje je v Ameriki prihodnost in kje se mora iskati sreča in blagostanje. Ne po rudnikih in po tovarnah ampak le na kmetiji, pri gospodarstvu. Tam ne vzame kruha ne štrajk, ne kriza. Le nesreča ali neurje napravi lahko škodo, uniči pa nikoli. Zlasti ta način naseljevanja, katerega so si ti rojaki izbrali, moramo z največjim veseljem pozdraviti. Prosimo, še kaj več sporočila o tem projektu. Vsako notico bomo z veseljem priobčili. Vam, g. Bluth, pa hvala in pozdrav!

Urednik.